

Rädd för att rädda allt
Lina Gladh

Det är lustigt hur livet kan förändras. Du tror dig veta allt och i nästa sekund är allt annorlunda. Angelica hör meningen. Den upprepas i hennes huvud dagligen. Det var det sista hennes mamma sa till henne innan hon somnade in. Hon förstår ingenting. Hon vill inte. Hon är så rädd.

Om hon bara fick en minut till att ställa alla frågor. I alla fall en. Men nej. Nu är Angelica själv kvar och det är upp till henne att rädda världen. Om hon bara visste hur. Det enda hennes mamma hade sagt var ”Det är upp till dig att rädda världen, men du får inte berätta det för någon”.

Trycket över bröstet kommer innan hon ens hinner öppna ögonen. Måste handla också. Försöka att leva vidare som innan. Ingen får misstänka något.

Hon går till affären och tittar ner i marken. Vågar inte möta någons blick. Bilarna dånar. Korta andetag. Snabba. Tryck över bröstet. Kan ta bussen hem sen. Hon viskar nästan hej till kassapersonalen, som inte hör och aggressivt blippar varorna. Tror att hon inte ville svara på hennes hej. Hon går ut mot bussen.

När hon ska kliva på bussen går en av kassarna sönder. Massa varor trillar ut på marken och hennes puls går upp till max. Inte få panik. Andas. Djupa andetag. Skammen är olidlig. Hon vågar inte ens kolla upp. Vill inte se ansiktena som tittar på henne medlidande. Plötsligt kommer det fram en man och hjälper henne att ta upp det sista.

– Tack! svarar hon tyst.

Angelica tittar upp och inser att den enda platsen kvar på bussen är precis där. Bredvid mannen. Å Nej, nu måste hon kallprata för att tacka. Pulsen stiger i öronen. Han ler och sätter på sig hörlurar. Tack gode gud. De åker vidare. Hennes tankar kommer tillbaka till hennes betungande problem. Ett till liv hade slocknat. Hennes mamma var den sista kvar i hennes släkt, förutom henne. Alla hade tuppatt av. En efter en. Hon förstod ingenting.

Efter fem minuter är det dags för Angelica att gå av. Hon reser sig och tar med sig kassarna. När hon börjar gå mot dörren märker hon att mannen bredvid henne också ska gå av. Hon börjar gå mot sin lägenhet

och märker att mannen också ska gå in genom porten. När hon börjar närma sig sin dörr vänder hon sig om och mannen sätter nyckeln i låset i dörren mitt emot. Han vinkar hejdå, ler och stänger dörren bakom sig. Hon står kvar som förstenad. Vad hände nyss? Bor de grannar? Hon har aldrig någonsin sett denna man. Men å andra sidan brukar hon ju inte kolla upp så mycket. Och de senaste månaderna har hon ju bara varit i sin lägenhet. I princip. Inte så konstigt alls när hon tänker efter. Okej. Nu måste hon ta tag i att rädda världen. Vad lätt. Om hon bara inte var ensam i detta problem. Men hennes mamma hade varit strikt. ”Du får inte berätta det för någon”.

Nästa dag vaknar hon utvilad. Första gången på länge. Hon brygger en kopp och sätter på Nyhetsmorgon. De pratar om att laga matlådor och ett svagt minne väcks till liv. Fyra år sedan. När hon hade sitt shit together. Jobbade heltid på en bank. Var chef och rakryggad. Plattat hår och rött läppstift. Klackarna som klackade när hon gick till jobbet mot stengolvet varje morgon. Matlådorna hon preppade varje söndag. När blev det annorlunda? Hon vet mycket väl när. De sista orden ekar i huvudet. Hon får en klump i halsen och drar handen genom håret. Det följer med massa hårstrån och hon försöker andas. Det är ingen fara. Du kommer lösa detta. Alla tappar hår vid stress. Alla. Alla. Alla. Mår dåligt. Kom. Igen. Nu.

Hennes tankar avbryts av en knackning på dörren. Hjälp. Hon överväger att låtsas som att hon inte är hemma men kommer på sig själv av att hoppas att det är mannen. Hon smyger fram till dörren. Ska hon öppna? Hon tar ett djupt andetag och gläntar på dörren. Det är inte mannen. Det är en liten kvinna. Hon är helt hopkurad. Som en liten fågel. Det måste vara den gamla damen Hilda på tredje våningen.

– Hej! Förlåt om jag stör, men jag håller på och försöker få ihop grannarna i byggnaden på en liten gårdsfest nu i höst. Är det något du är intresserad av? Egentligen inte. Tänker hon.

– Ja, det hade varit jättekul! Säger hon.

– Vad roligt! svarar kvinnan. Då har vi lite olika uppgifter vi delar ut till alla som vill medverka så att jag inte måste lösa allt. Så samarbetar man med de som bor på samma våning. Det betyder att du kommer fixa något tillsammans med Gustav mittemot.

Jaha. Gustav heter han visst.

– Han är precis nyinflyttad. Ni ska fixa en del av korvgrillningen.

– Okej toppen! Hon säger alla trevliga fraser man gör och stänger dörren.

Hjälp. Hon blir lite nervös. Hon har glömt hur man är social. Aja. Det får bära eller brista. Han ser liksom inte helt bedräglig ut. Faktum är att han påminner lite om hennes första crush hon hade i mellanstadiet.

Två timmar senare, efter ett försök till en lugnande

duch och med snabba hjärtslag, knackar hon på den så kallade Gustavs lägenhetsdörr. Det dröjer några sekunder och sedan öppnas dörren med en väldig fart.

- Hej! flämtar han med en irrande blick.
- Förlåt. Stör jag? frågar hon.
- Nej, det är lugnt! Det strömmar musik från lägenheten och luktar herrparfym.
- Jag tänkte om du ville ses och planera korvgrillningen vi ska fixa tillsammans?
- Det hade varit jättekul! svarar han glatt.

De går till ett fik i mitten av stan och planerar inköpslistan till korvgrillningen. Efter det tar de en tur till affären och handlar allt som behövs.

När de skrattandes kommer tillbaka till trapphuset igen saktar Gustav in.

- Tack för idag.

Hon svarar med ett leende och de ger varandra en snabb kram.

- Vi ses på grillningen!

Angelica börjar vända sig om och i nästa sekund tar han tag i hennes arm och de tittar på varandra. Det känns som tiden står still. I nästa sekund faller de in i varandras armar och det finns inget som stoppar dem. Det faller sig så naturligt. Som att ta ett andetag. De avbryts av fotsteg i trappan ovanför som ekar. Den gamla damen Hilda går ner för trappan och hejar på dem samtidigt som hon blinkar med ena ögat.

Idag är dagen för korvgrillningen. Angelica kan fortfarande känna känslan av hans fasta, men samtidigt varsamma tag om hennes ansikte. Är det såhär det känns att vara kär? Det känns helt sjukt med tanke på att de knappt känner varandra, men den senaste tiden har ingenting känts normalt. Hon är lite smått pirrig av att både träffa Gustav och att socialisera sig med så många. Det var så länge sedan nu. Hon har ett litet pepptalk med sig själv. Hon ska rädda världen. Nu får hon skärpa sig. Hon tar ett steg i taget och går långsamt ner för trappan till huvudporten. Andas. Det kommer gå bra. När hon ska öppna huvudporten så flyger den upp från andra hållet. Det är Gustav som är snäll och håller upp den.

– Du, innan vi börjar måste jag visa dig något.

– Okej. Kan det inte vänta?

Han ser allvarligt på henne.

– Nej. Det är akut.

De halv-springer upp till honom och han skyndar sig in efter datorn.

– Igår efter vi hade fikat fick jag ett flow och började skriva massor. Jag har aldrig skrivit i hela mitt liv, men jag tyckte det kändes jättebra och det var som att världen runt omkring mig försvann. Idag på morgonen skulle jag läsa igenom det igen för att kunna fortsätta senare idag, och när jag öppnade dokumentet var det bara en massa siffror! Det är helt sjukt! Jag fattar ingenting!

Hon känner kalla kårar gå genom hennes kropp. Helt

plötsligt kommer hon ihåg. Hade inte hennes mamma nämnt något med siffror för länge sedan? Hon börjar tänka tillbaka till när hon var liten och att hennes mamma alltid hade tryckt på att det var bra att hon var så bra på matte. Att det skulle gynna sig i framtiden. Det var därför hon blev ekonom. Gustav öppnar dokumentet och Angelica håller på att svimma. Hon förstår precis. Här är lösningen. Här är det vi behöver för att rädda världen. Men hon fick inte säga det till någon. Hur ska hon göra? Hon tittar upp på Gustav som betraktar henne.

– Jag skulle faktiskt kunna försöka tyda detta om du vill.

Hon börjar tyda. Börjar se lösningen. Gustav vankar fram och tillbaka och biter på sina naglar. Halvvägs in i dokumentet står det att hon behöver ta hjälp av en granne. Det måste vara Gustav. Vem skulle det annars vara? Hon tvekar. Hennes mamma hade varit strikt. Inte berätta för någon. Hur ska hon annars lösa det om det står i manualen att hjälp av en granne behövs? Var det i detta steget som de andra hade dött? Hade de också kommit till detta steg? Men det är något inom henne som driver henne att berätta. Det känns rätt. Hon berättar för Gustav. Även om hennes mamma sa att hon inte fick. Han sitter helt mållös.

– Jag fattar ingenting...Hur kan jag skriva något som jag inte ens förstår? Och hur ska detta kunna rädda världen från att gå under?

– Jag vet inte helt säkert men vi måste samarbeta nu. Du får inte berätta för någon.

De sitter uppe resten av kvällen och försöker förstå koden. Helt plötsligt börjar en historia växa och tecknen blir till ord, ord till meningar och meningar blir till stycken.

Plötsligt hör hon en duns. Hon tittar bak. Gustav har trillat ihop. Vad fan ska hon göra? Det borde vara hon som påverkas av konsekvenserna, inte han. Angelica ringer 112. Förklarar situationen. Hon börjar skaka honom. Ropar hans namn. Börjar HLR. Inget händer. Hon känner hur gråten i halsen växer och hon börjar andas hetsigare och hetsigare. Andas. Det kommer att lösa sig. Håll ut. Hon ställer sig upp och skakar på kroppen. Tar ett djupt andetag och tar fram datorn igen. Hon måste fortsätta. Hon känner på sig att det snart kommer lösa sig. Hon är i sluttampen nu.

Angelica förstår plötsligt allt. Hon vet inte hur, men det måste ha med någon gen att göra, för detta har hon aldrig pluggat i hela sitt liv. Hon vet inte hur, men hon klarar det. Hon bara vet. Nu är det löst. Hon har räddat världen.

De senaste månaderna har varit som en lång feberdröm. Hennes släkt började dö. Hennes käraste mamma miste livet. Hon hade en uppgift. Det var

ingen lätt uppgift, men hon klarade det. Och på det fick hon känslor för sin granne. Hon har minst lika många frågetecken som svar, men hon vet att hon kan andas nu. Det är lustigt hur livet kan förändras. Du tror dig veta allt och i nästa sekund är allt annorlunda. Hon tittar ut genom fönstret och drar handen genom håret. Hårstrån faller med, men nu känner hon ingen stress. Hon tittar ner på Gustav och i nästa sekund blir allt svart.

★

På ett vardagsrumsgolv i en lägenhet i mellersta Sverige ligger en kvinna och en man och håller varandra i handen. Utanför faller löven sakta ner från träden. Till skillnad från vinden ute, är luften stilla hos dem. De andas inte. Ambulanspersonal springer in och längst bort på ett soffbord står en dator med ett word-dokument öppet.

Hej du som får möjlighet att läsa detta. Om du kan läsa detta innebär det att världen är räddad. AI höll på att ta över, men med Angelica och Gustavs insats har de hjälpt mänskligheten att få övertaget. AI är förintat och människan har vunnit.

